

Som una sola Humanitat

El diumenge de la Pentecosta és presentat pel Nou Testament com l'anti-Babel, perquè Babel (Gènesi 11,1-9), amb la diversitat de llengües, va provocar una gran confusió i que els pobles no s'entenguessin; i, en canvi, per Pentecosta (Ac 2,1-11) els apòstols predicaven la Bona Nova de la Resurrecció de Jesús i els oients comprenien el missatge cadascú en la seva pròpia llengua i entraven a formar part de la mateixa comunitat cristiana.

Els creients d'arreu del món estem convençuts que formem part de la Humanitat, que és una de sola. I aquest any tenim un problema que és comú: la pandèmia. El coronavirus no és exclusiu d'una raça o d'una cultura o d'una religió. Tots, sense excepció, som a la mateixa barca. La prova la tenim en el fet que, amb el coronavirus, les guerres, tant les conegudes com les oblidades, momentàniament han cessat. Els que abans combatien entre si ara tenen prou feina a combatre el virus i mirar que no els enxampi a ells. El virus no estalvia ningú, i tothom vol salvar la vida.

Una cosa semblant va passar a la barca més famosa de la història, l'arca de Noè (Gènesi 7,1-9-17). El text bíblic és del tot expressiu: una representació dels animals que caminen per terra, domèstics i feréstecs, i de les bestioles que s'hi arrosseguen, i també de les aus, ocells i insectes que van per l'aire; tots entren a l'arca "de parella en parella", juntament amb Noè i la seva família. D'aquesta manera, éssers vius de qualsevol mena, tant els beneficiosos com els nocius (!), tots se salven. Aquest és, enmig de la pandèmia, el desig unànime: que se salvi tothom o, almenys, el nombre més gran possible de malalts.

A l'arca de Noè tots es van salvar perquè ningú no va fer mal al qui tenia al costat. Ni la serp va picar el bou, ni l'elefant va esclafar la tortuga. Ni el lleó va devorar l'anyell, ni l'àguila va abalancar-se sobre la gasela. Tothom va tenir cura exquisida de l'altre, en fos amic o en fos adversari. Tampoc Noè no va ser molestat. Si l'arca s'hagués convertit en un lloc d'enfrontaments i de conflicte, no s'hauria salvat ningú. Allò que el diluvi no havia pogut aconseguir, ho haurien "aconseguit" els mateixos tripulants de l'arca, és a dir, els éssers vius que hi viatjaven. Tanmateix, van poder sobreviure perquè aquella arca s'havia convertit en un món de pau i de convivència, en el qual ningú no volia imposar-se en nom de la seva força o de la seva intel·ligència. Sabien que no es podien salvar sols i que es necessitaven els uns als altres. L'arca de Noè surava sobre les aigües com una arca de pau, i quan el diluvi s'hagué acabat aparegué entre els núvols l'arc multicolor, signe que la humanitat continuaria existint. Hi hauria, potser, flagells, però mai més cap diluvi.

Som una sola humanitat. Davant la Covid-19 no hi ha diferències entre un ésser humà i un altre. Ens poden separar coses diverses (les creences, la cultura, la concepció de la vida, les estructures econòmiques i socials), però és més el que ens uneix: la condició humana, que compartim tots, exposada a la malaltia, subjecta a fragilitats de tota mena, ennoblida per capacitats i habilitats variadíssimes.

Per això, cal encetar una nova etapa de vida social i política que porti a col·laborar entre tots: començant per Catalunya, passant per la Unió Europea i acabant per la ONU.

L'enfrontament i la guerra haurien de quedar com un record del passat. Això permetria dedicar molts diners a d'altres necessitats.

I, vist el que ens ha passat amb la gent gran, cal vetllar també per no fer una "sanitat selectiva", en la qual s'hagin de descartar malalts per edat, per condicions de salut o per manca d'instrumental, com escriu Armand Puig. Som una sola humanitat, i la gent gran en forma part plenament. Més encara, ells són la memòria i la saviesa, i la seva vida és preciosa i ha de ser preservada.

Que la desescalada ens porti, doncs, a caminar cap endavant, vers un futur nou, i no pas a repetir el que hem viscut fins ara.